

[Tørnæs]

og forklarende, og at de dermed også var oplysende.

Vi støtter i øvrigt, at der under folketingets ledelse bliver mulighed for partierne for at tilkendegive deres mening gennem en husstandsomdelt avis. Og jeg kan derfor sige: fuld tilslutning fra venstres side til lovforslaget og til ændringsforslagene.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg finder det nødvendigt med det samme at påtale hr. Tørnæs' påstand om, at det nu er folketinget, der bestemmer disse ting. Hvis det ikke er historieforfalskning, så er det i hvert fald en højst formel betragtning, hr. Tørnæs her anlægger, idet det jo er regeringen, der lige fra begyndelsen har meddelt os, at hvis dette folketing ikke makkede ret, så ville den foreslå en folkeafstemning. Og de, der så har bestemt det, det er ikke det samlede folketing, men det er allerhøjst det radikale venstre.

Vi har ikke på nogen måde ønsket, at man skulle omgøre dette folketings beslutning ved en folkeafstemning, så jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er en særdeles formel betragtning, at folketinget her har bestemt. Det er regeringen, der ikke har villet tage, hvad flertallet i dette folketing har bestemt og besluttet, og det har den måske følt sig tvunget til af det radikale venstre. Det kan vi måske få nærmere udredet.

(Kort bemærkning).

Tørnæs (V):

Jeg er nødt til at sige til hr. Ivar Nørgaard, at betragtningen er ikke alene formel, den er også reel. Det lovgrundlag, der vil komme til at eksistere for den folkeafstemning, som vil finde sted, er en lov, som bliver vedtaget her i folketinget og oven i købet sandsynligvis bliver vedtaget med et stort flertal og højst sandsynligt også med socialdemokratiets stemmer. Det er det, der er grundlaget for folkeafstemningen, og det er derfor ikke rimeligt, når nogle påstår, at det er regeringen, der fremtvinger en folkeafstemning.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg forstår ikke rigtig hr. Ivar Nørgaards betragtning. En vejledende folkeafstemning kan kun udskrives af et flertal her i folketingsalen. Dette flertal tilvejebringes i to omgange. Først ved, at et flertal vedtager en dagsorden, medens et mindretal undlader at stemme; ingen stemmer imod. I det flertal, der anbefalede regeringen at fremsætte lovforslag til vejledende folkeafstemning, var regeringspartierne, det radikale venstre og VS. Den lov, der så endeligt både formelt og reelt udskriver folkeafstemningen, vedtages til gengæld af det samlede folketing, og derved har jeg lidt svært ved at se, at der er megen interesse i det argument, som hr. Ivar Nørgaard har fremført.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg synes bare ikke, at hr. Tørnæs skulle slippe af sted med at flygte fra det ansvar, der ligger i, at det er regeringspartierne, der truede med og bestemte, at der skulle være en folkeafstemning, og jeg beder undskylde over for hr. Niels Helveg Petersen, at jeg glemte at meddele, at regeringspartierne fik støtte fra VS. Det må man meget undskylde.

Men jeg gør opmærksom på, at socialdemokratiet konsekvent har sagt, at vi ikke har ønsket nogen folkeafstemning, og at vi tager til efterretning, at hr. Niels Helveg Petersen enten har tvunget regeringen til det eller har accepteret regeringens beslutning. En af de to dele må jo foreligge. Så vidt jeg kan se, vil det ikke spille nogen rolle for, om det kan gennemføres, hvorvidt VS havde den ene eller den anden holdning.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Ivar Nørgaards forglemmelse af VS var ikke bare en formel fejl, men også en reel fejl.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg synes, der er unødigt megen mystik i denne diskussion. Realiteten er den, at der var et flertal, der stod fast og sagde: vi vil ikke have denne her pakke, og hvis så regeringen havde sagt: det accepterer vi, vi opgiver den pakke, så var der formentlig ikke